

fair, at vi diskuterer detaljerne i det videre forløb, men jeg synes, at det afgørende er, at der var enighed om, at det var den rigtige vej at gå.

Jeg vil også sige tak for de venlige bemærkninger fra fru Karen Klint. Jeg er også helt enig i, at det ikke kun er tilsynet, der drejer sig om. Det er både tilsynet og demokratiseringen. Og så tror jeg også, at det er en nødvendig ressource-debat, og den vil jeg godt slutte af med.

Jeg er også enig i, at risikoen er, at hvis man laver noget, der er for sundhedsrettet, så tager man kun fat i et hjørne af problemet. Det være så et svar til dem, der synes, at vi har blandet to forskellige ting sammen i det her forslag. Det var ikke fru Karen Klints pointe, men jeg tror, det bl.a. var fru Else Winther Andersen, der nævnte det. Det har vi gjort med vilje, fordi vi meget nødtigt kun ville gå på ét ben i den her debat, for så kunne man i sandhed beskyldes det for at være et skævt forslag, hvor der kun fokuseres på det sundhedsfaglige.

Jeg tror, der skal fokuseres mange steder, både på det sundhedsfaglige og på en dynamisk udviklingsmodel, som vi efter vores opfattelse skaber med forslaget om bestyrelser. Derfor sammenblandingen. Det er på den måde meget bevidst, at vi har ønsket at antyde begge ting samtidig i ét forslag.

Fru Karen Klint pegede også på tiden som noget meget vigtigt. Det vil jeg også godt vende tilbage til under de afsluttende bemærkninger om resourcediskussionen.

Fru Else Winther Andersen og hr. Jens Heimburger pegede på deres udmærkede forslag, som vi jo har behandlet. Jeg tror, jeg sagde dengang, at jeg syntes, Venstre og De Konservative havde gjort sig umage med at finde en indviklet model, og at jeg syntes, at anstrengelsen i nogen grad var kronet med held. Det forekommer mig altså en smule bureaukratisk først at skulle have den praktiserende læge ind og derefter at skulle have embedslægeinstitutionen ind og bygge ovenpå så at sige. Det er dog for mig at se det modsatte af forenkling, og jeg synes, at man skal gå lige til biddet, hvis man mener, at embedslægeinstitutionen er nødvendig i den her sammenhæng.

Men ellers vil jeg sige, at fru Else Winther Andersens og hr. Jens Heimburgers ord jo også var venlige, så jeg skal slet ikke lave unødigt polemik i forhold til dem. Også tak for støtten til fru Inge Refshauge og til hr. Anders Samuelsen, der jo også kom med et indlæg om, at hovedretningen nok var rigtig, men var en

smule usikker på, om det lige præcis var de ting, der var peget på, der var de rigtige. Det er jo fair nok, for det er jo sådan noget, vi kan bruge en udvalgsbehandling til. Det er jo grunden til, at lovforslaget skal igennem forskellige udvalgsbehandlinger.

Så vil jeg runde af med at sige noget om resourcediskussionen. Jeg synes, at det er vigtigt at notere sig i den debat, der har løbet, at det jo er rigtigt, og jeg tror, hr. Tom Behnke har ret i, at det er det syvende forslag. Vi kom lidt sent. Det skyldes, at vi gerne ville se den redegørelse fra Kommunernes Landsforening, inden vi overvejede, om vi skulle komme med et forslag, og lod være med at skyde, kan man sige, forslaget af, før vi havde fået analysen. Men da analysen forelå, må man sige, at den var meget tynd, for nu at sige det pænt, i forhold til, hvordan tilsynet førtes.

Men det, jeg synes er afgørende, er, at mens debatten har løbet, har socialministeren været langt fremme på banen, og det vil jeg godt kvittere for, både med hensyn til folkemøderne, der har været, og som jeg også havde lejlighed til at deltage i det første af – det, der drejede sig om ældreområdet – og også i øvrigt, når vi har behandlet forslag i Folketinget, først og fremmest meldingen om, at vi ikke kommer uden om at bygge meget mere ambitiøst på ældreområdet.

Vi ser frem til, at det bliver konkretiseret. Der er vel to veje at konkretisere det ad. Den ene er ved de kommende kommuneforhandlinger – det behøver jeg formentlig ikke at belære ministeren om – at sikre, at der bliver tilstrækkeligt rum til de her ting, for det dyre er jo ikke kun at bygge, det dyre er også at bemandle plejecentrene med mennesker.

Så det er den første mulighed for at se på det. Vi vil også gerne se på det, når vi skal til at diskutere finanslovs senere, efter ØMU-afstemningen, hvor vi mener, at både byggeriets omfang og antallet af ansatte er relevante temaer. Vi har selv budt på det også i det her forslag, nemlig ved, at der efter vores opfattelse mangler hændelser både i hjemmeplejen og på plejehjemmene.

Jeg tror, at man laver et fortegnet billede, hvis man tror, at de eksempler, vi møder, skyldes, at mennesker handler af ond vilje. Det tror jeg ikke. Jeg tror faktisk, at mennesker, der arbejder inden for den her sektor, er fyldt af god vilje til at gøre det så godt, som de kan. Når vi oplever de ulykkelige historier om mennesker, der bliver taget sent op om morgenen eller puttet meget tidligt, skyldes det jo, at der er fantastisk